

Rock simfònic

No hi ha respostes simples a problemes complexos. Potser en algun camp de la ciència hi ha teories de formulació sintètica i elegant capaces d'explicar-ho gairebé tot. Però la política no és una ciència sinó un art. La política ha d'analitzar la societat en la seva continuïtat històrica, ha de projectar propostes de futur, ha de gestionar la complexitat inabastable del present, ha de prendre decisions. I res d'això pot resultar senzill o simple.

En la política espanyola dominant –PP/PSOE– la complexitat de la conjuntura ha provocat dues respostes complementàries. La primera resposta referma la concepció d'Espanya com un projecte històric i polític immutuable i acabat. Res no hi pot ser modificat ni repensat. La concepció d'Espanya –“*unidad de destino*”– queda situada al marge i no es pot veure afectada pels processos històrics. Per això mateix, no li cal cap projecte nou de futur. Espanya ja és el que ha de ser i com ho ha de ser. I, en conseqüència, no cal tocar-la ni redefinir-la. La segona resposta –que Mariano Rajoy interpreta amb una eficàcia insuperable– consisteix a no fer res; a deixar passar el temps; a congelar la política. Així la complexitat esdevé la cortada instrumental per a la inacció. L'estruç amaga el cap i espera.

Sis mesos després d'inaugurar el bipartidisme a quatre, ¿quines podrien ser les causes d'unes fluctuacions electorals que dibuixessin un mapa polític diferent? Al marge

del risc d'una abstenció creixent, ¿què pot aportar de nou la campanya d'uns mateixos actors principals? El previsible i poc lluitat vodevil de pactes i vetos d'aquesta brevíssima legislatura en reforçat els partits tradicionals, PP i PSOE. Alguns analistes parlen de la por a la inestabilitat i de com això podria afavorir encara les expectatives del PP. Però els electorats conservadors també es fatiguen de les corrupteles i de tanta falta de solvència. I el PSOE pot entrar en pànic si no hi ha indicis que remunta en territoris favorables, on l'aliança de Podem i IU pugui sumar efectivament. Encara que el PSOE sigui a priori el partit que pot entrar en més hipotètiques coalicions –la necessitat obliga–, també es podria veure relegat a un paper electoral i polític secundari.

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

El 1969 el grup de rock simfònic King Crimson va editar un disc memorable: *In the court of the Crimson King*. La “dècada prodigiosa” ja mostrava signes de decadència i desconcert que susciten al grup aproximacions oníriques (“*confusion will be my epitaph*”). El destí de la humanitat –proclamaven– estava en mans de bojos (“*the fate of all mankind I see / is in the hands of fools*”). Ara la política espanyola sembla ben bé en mans de bojos. Vista des de Catalunya, la política espanyola d'intransigència i d'obstruccionisme econòmic i jurídic només pot acabar decantant més voluntats cap a l'independentisme. No ofereix res, no planteja cap proposta, no concep cap desenllaç negociat. Només insisteix a mantenir la negació de l'existència d'un subjecte polític català i a negar-li l'expressió democrà-

tica. Confia que estrenyent el setge actual provocarà l'afebliment de l'independentisme català fins a la derrota definitiva o la rendició incondicional. Debadades. Arribats al punt on som, aquesta estratègia requeriria un grau de violència d'estat que és difícilment imaginable. De bojos.

La segona volta de les espanyoles no és, evidentment, el millor escenari per mesurar les posicions i les forces en clau catalana. Però la convocatòria no pot ser negligida per ningú. Dins del camp sobiranista s'alcen veus que voldrien convertir en una mena de plebiscit cada nova elecció. Tornen a la teoria dels eixos separats (nacional i social) i a quin ha de ser primer i quin després. Però seran tots dos eixos junts (social i nacional). Entortolligats. Aquesta vegada i totes les altres. En eleccions ordinàries i en qualsevol nou plebiscit. A Catalunya, enmig dels creuaments entre el procés independentista, els moviments socials i la política institucional, s'han anat recomponent els espais polítics; cadascun al seu ritme. El mapa és fluid i canviant però el centre de gravetat apunta a una progressiva majoria independentista i d'esquerres. Simultàniament. Indestriable. Complexa. Hi serà d'aquí quinze mesos i ja hi és ara. Veurem quina forma política polièdrica pren i amb quins lideratges.

L'apoteosi del rock simfònic es va produir el 1973 amb l'edició de *The dark side of the moon*, de Pink Floyd. A *Brain damage*, una mena d'homenatge a Syd Barrett, Roger Waters cantava que, llavors, el boig ja era dins del seu cap (“*the lunatic is in my head*”), i que a la seva ment hi havia algú altre (“*there's someone in my head but it's not me*”). Encara no és clar si que aquest “altre” era un metodòleg amb la consciència escindida, i si prioritzava l'eix social o el nacional.

La política espanyola d'intransigència només pot acabar decantant més voluntats cap a l'independentisme